



Y lo peor, sucedía siempre en los sueños.

Carlos Pazos

Jun. 12.2025 – Ag. 23.2025

ADN Galeria presenta la nueva exposición individual de Carlos Pazos (Barcelona, 1949), titulada: ***Y lo peor, sucedía siempre en los sueños.*** La muestra celebra el 50º aniversario del clásico proyecto del artista ***Voy a hacer de mí una estrella.*** Para ello reúne diversos proyectos que juegan con la manipulación de la imagen propia y del ego como obra.

La inauguración, el jueves 12 de junio, 2025, a partir de las 19:00, contará con la presentación del nuevo libro del propio Carlos Pazos ***Ego*** (Meteorites books), a cargo de David G. Torres, y contará con la presencia de la artista.

Se cumplen 50 años de *Voy a hacer de mí una estrella*, la serie fotográfica con la que Carlos Pazos nos hipnotizó con una atrayente imagen de sí mismo. En ella, un sólido repertorio de ademanes y actitudes le permitían reconfigurar su imagen para irradiar el atractivo de una estrella, de un icono popular. Un proceso de seducción cuyo principal destinatario era, no obstante, el propio Pazos.

Tal operación -como es propio en casi toda la carrera del artista- llevaba en la superficie un marcado sentido del humor, pese a ser en el fondo un gesto dramático. Con obras como la mencionada, Pazos cuestionaba cualquier sistema de representación: la imagen ya no puede evocar ninguna realidad y el ego nace de la ficción. Una característica que se convertiría en seña de identidad de gran parte de la producción artística del artista, pues a partir de 1975 empezó una serie de obras como artista-actor que se desarrollarían especialmente durante los cinco años siguientes y hasta hoy día.

Precisamente, Carlos Pazos renueva ahora el planteamiento ensayado cincuenta años atrás para manipular otra vez la propia imagen y hacer de ello una obra. En este caso, una nueva serie fotográfica titulada *Más cornadas da el arte* (2025): cuatro nuevos retratos verticales realizados con la colaboración del fotógrafo Roberto Ruiz.

Con ella, Pazos da continuidad a aquel gesto de apropiarse de actitudes cercanas a Andy Warhol, Joseph Beuys o el mismo Elvis. Pero esta vez la propia conversión en un mito no proyecta una esperanza de estrellato, sino lo contrario. Siguen ahí la ironía y el juego narcisista, pero en este caso esa auto-atracción llega complementada por un aire de hastío más que de ilusión.

Tal contraste entre la efervescencia de los años setenta y el tedio de nuestros días da vida a parte de la exposición que presentamos: *Y lo peor, sucedía siempre en los sueños*. Ésta incluye una versión especial de *Voy a hacer de mí una estrella* (1975), donde reúne todas las vistas de la serie en una sola impresión fotográfica. A ella la acompaña el nuevo proyecto *Más cornadas da el arte* (2025). Pero no acaba aquí la exposición: en 2008, treinta y tres años después del nacimiento de la estrella, Carlos Pazos ya volvió a ensayar la mirada sobre el propio ego en un proyecto que también se reúne aquí: *Robados*.

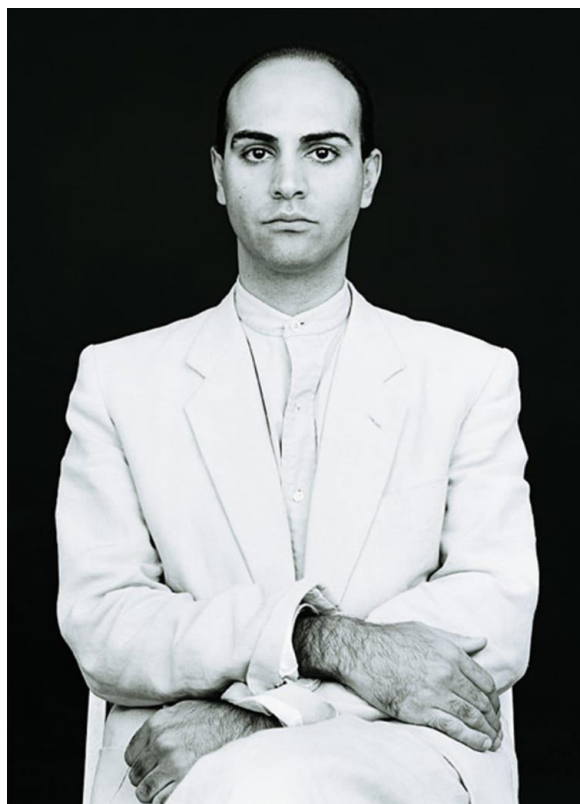
En esta última obra Carlos no asume una personalidad sublimada. Se nos muestra como el individuo que pierde el control sobre sí mismo, sobre su imagen y sobre lo que quiere que trascienda de sí. Un trabajo que representa esa zona íntima que queda al descubierto se quiera o no. O sin saber nunca si el objeto de esos robados está al corriente o no de que esa zona está siendo invadida. De este modo, *Robados* añade a la exposición un detalle que es crucial para entender los otros proyectos: la necesidad de desacreditar la oposición entre un devenir "natural" de los hechos y lo que concebimos como su opuesto: el montaje, el artefacto o simulacro.

En la exposición, tres proyectos más se suman a los descritos y exploran otras vías de lo descrito más arriba. La obra *De l'Ego* (2023), una obra hecha con piezas de la icónica marca danesa de juguetes, que se muestra junto a su continuación actual: *Abrillantando el Ego* (2025), hecha de metal. Por último, en el vídeo *En busca del tiempo perdido 1: Scoubidou* (1976) el propio Carlos Pazos también es el modelo en quien recae nuestra mirada, una obra que data de la misma época en que el artista realizó *Voy a hacer de mí una estrella*, pero que ha permanecido inédita hasta ahora. Es el mismo artista quien aparece jugando con un hilo de colores *scoubidou*, en lo que podemos percibir como un coqueteo con un síndrome de Peter Pan. Unas micro-resistencias al paso del tiempo a las que está condenado todo icono cinematográfico y pop.

La exposición se inaugurará el día **12 de junio** a las **19h** en ADN Galeria (C/ de Mallorca, 205, L'Eixample, 08036 Barcelona), y se mantendrá abierta al público hasta el 23 de agosto. La inauguración abrirá con la presentación del nuevo libro de Carlos Pazos, *Ego* (Meteorites Books, 2025), que recoge obra seleccionada del artista de los últimos quince años. El volumen cuenta con textos de Martí Manen y de David G. Torres, quien presentará el libro junto al artista y el editor Manel Valls.

CARLOS PAZOS (Barcelona, España, 1949)

Carlos Pazos es una figura emblemática por su singularidad en la Historia del arte contemporáneo español. Creador heterogéneo, su trabajo alberga Neo-dadaísmo, arte povera, surrealismo, la estética de los ready-made de Marcel Duchamp, los combines de Robert Rauschenberg y el análisis institucional de Marcel Broodthaers. Sin embargo, aun y las referencias y ecos a otras prácticas, su trabajo sigue siendo inclasificable en medio del carácter normativo de la crítica de arte. Aunque su trabajo lleva en la superficie un marcado sentido del humor, también es profundamente dramático. Pazos confirma el fracaso de la modernidad y cuestiona cualquier sistema de representación: la imagen ya no puede evocar ninguna realidad y el ego nace de la ficción. El artista se esconde detrás de una variedad de máscaras y, a través del uso de souvenirs y objetos, convierte el arte del coleccionismo en uno de sus temas principales de su práctica artística. Con una estética kitsch, combina la poética del objeto con la ironía y la máscara narcisista.





Y lo peor, sucedía siempre en los sueños.

Carlos Pazos

Jun. 12.2025 – Ag. 23.2025

ADN Galeria presenta la nova exposició individual de Carlos Pazos (Barcelona, 1949), titulada: ***Y lo peor, sucedía siempre en los sueños.*** La mostra celebra el 50è aniversari del clàssic projecte de l'artista ***Voy a hacer de mí una estrella***, per això reuneix diversos projectes que juguen amb la manipulació de la imatge pròpia i de l'ego com a obra.

La inauguració, el dijous 12 de juny, 2025, a partir de les 19.00, comptarà amb la presentació del nou llibre del mateix Carlos Pazos ***Ego*** (Meteorites books), a càrrec de David G. Torres, i comptarà amb la presència de l'artista.

Es compleixen 50 anys de ***Voy a hacer de mí una estrella***, la sèrie fotogràfica amb la qual Carlos Pazos ens va hipnotitzar amb una atraient imatge de si mateix. En ella, un sòlid repertori de posats i actituds li permetien reconfigurar la seva imatge per a irradiar l'atractiu d'una estrella, d'una icona popular. Un procés de seducció de la qual el principal destinatari era, no obstant això, el propi Pazos.

Tal operació -com és propi en gairebé tota la carrera de l'artista- portava en la superfície un marcat sentit de l'humor, malgrat ser en el fons un gest dramàtic. Amb obres com l'esmentada, Pazos qüestionava qualsevol sistema de representació: la imatge ja no pot evocar cap realitat i l'ego neix de la ficció. Una característica que es convertiria en senya d'identitat de gran part de la producció artística de l'artista, perquè a partir de 1975 va començar una sèrie d'obres com a artista-actor que es desenvoluparien especialment durant els cinc anys següents i fins avui dia.

Precisament, Carlos Pazos renova ara el plantejament assajat cinquanta anys enrere per a manipular una altra vegada la pròpia imatge i fer d'això una obra. En aquest cas, una nova sèrie fotogràfica titulada ***Más cornadas da el arte*** (2025): quatre nous retrats verticals realitzats amb la col·laboració del fotògraf Roberto Ruiz.

Amb ella, Pazos dona continuïtat a aquell gest d'apropriar-se d'actituds pròximes a Andy Warhol, Joseph Beuys o el mateix Elvis. Però aquesta vegada la pròpia conversió en un mite no projecta la imatge d'haver arribat a ser una estrella, sinó el contrari. Segueixen aquí la ironia i el joc narcisista, però en aquest cas l'auto-atracció arriba complementada per un aire de fastig més que d'il·lusió.

Tal contrast entre l'efervescència dels anys setanta i el tedi dels nostres dies dona vida a part de l'exposició que presentem: *Y lo peor, sucedía siempre en los sueños*. Aquesta inclou una versió especial de *Voy a hacer de mi una estrella* (1975), que reuneix totes les vistes de la sèrie en una sola impressió fotogràfica. A ella l'acompanya el nou projecte *Más cornadas da el arte* (2025). Però no acaba així l'exposició: el 2008, trenta-tres anys després del naixement de l'estrella, Carlos Pazos ja va tornar a assajar la mirada sobre el propi ego en un projecte que també trobarem aquí: *Robados*.

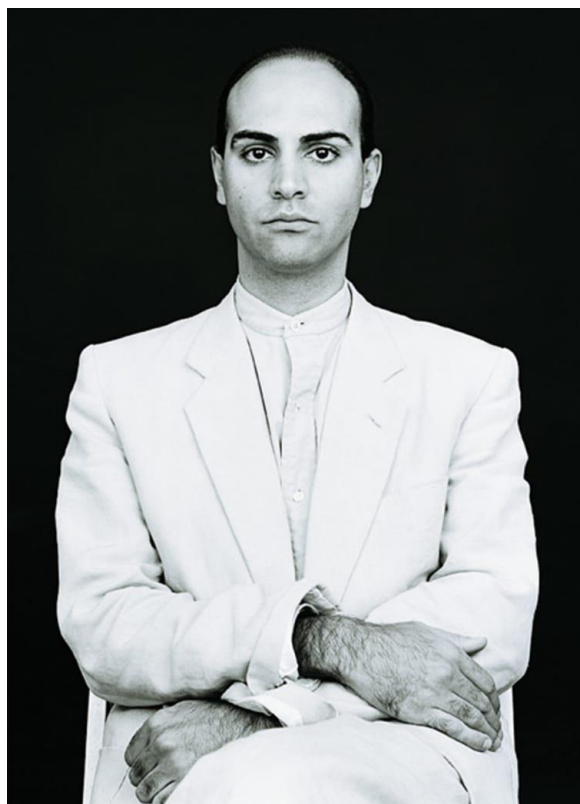
En aquesta última obra en Carlos no assumeix una personalitat sublimada. Se'ns mostra com l'individu que perd el control sobre si mateix, sobre la seva imatge i sobre el que vol que transcendeixi de si. Un treball que representa aquesta zona íntima que queda al descobert es vulgui o no. O sense saber mai si l'objecte d'aquests robats està al corrent o no que aquesta zona és envaïda. D'aquesta manera, *Robados* afegeix a l'exposició un detall que és crucial per a entendre els altres projectes: la necessitat de desacreditar l'oposició entre un esdevenir "natural" dels fets i el que concebem com el seu oposat: el muntatge, l'artefacte o simulacre.

A l'exposició, tres projectes més se sumen als descrits i exploren altres vies del que s'ha descrit més amunt. L'obra *De l'Ego* (2023), una obra feta amb peces de la icònica marca danesa de joguines, que es mostra al costat de la seva continuació actual: *Abrillantando el Ego* (2025), igual en la seva formalització, però feta de metall. Finalment, al vídeo *En busca del tiempo perdido 1: Scoubidou* (1976) el mateix Carlos Pazos també és el model en qui recau la nostra mirada, una obra que data de la mateixa època en què l'artista va realitzar *Voy a hacer de mi una estrella*, però que ha romàs inèdita fins ara. Al metratge, l'artista apareix jugant amb un fil de colors *scoubidou*, on es percep un flirteig amb un síndrome de Peter Pan. Unes micro-resistències al pas del temps a les quals està condemnat tota icona cinematogràfica i pop.

L'exposició s'inaugurarà el dia **12 de juny** a les **19h** en ADN Galeria (C/ de Mallorca, 205, L'Eixample, 08036 Barcelona), i es mantindrà oberta al públic fins al 23 d'agost. La inauguració obrirà amb la presentació del nou llibre de Carlos Pazos, *Ego* (Meteorites Books, 2025), que recull obra seleccionada de l'artista dels últims quinze anys. El volum compta amb textos de Martí Manen i de David G. Torres, qui presentarà el llibre al costat de l'artista i de l'editor Manuel Valls.

CARLOS PAZOS (Barcelona, Espanya, 1949)

Carlos Pazos és una figura emblemàtica per la seva singularitat a la Història de l'Art Contemporani Espanyol. Creador heterogeni, el seu treball alberga neo-dadaisme, arte povera, surrealisme, l'estètica dels ready-made de Marcel Duchamp, les combinacions de Robert Rauschenberg i l'anàlisi institucional de Marcel Broodthaers. Tot i les referències i ecos a altres pràctiques, el seu treball segueix essent inclassificable enmig del caràcter normatiu de la crítica d'art. Tot i que el seu treball duu a la superfície un marcat sentit de l'humor, també és profundament dramàtic. Pazos confirma el fracàs de la modernitat i qüestiona qualsevol sistema de representació: la imatge ja no pot evocar ninguna realitat i l'ego neix de la ficció. L'artista s'amaga darrere d'una varietat de màscares i, a través de l'ús de souvenirs i objectes, converteix l'art del col·leccionisme en un sistema dels seus temes principals dins la seva pràctica artística. Amb una estètica kitsch, combina la poètica de l'objecte amb la ironia i la màscara narcisista.





Y lo peor, sucedía siempre en los sueños.

Carlos Pazos

Jun. 12.2025 – Ag. 23.2025

ADN Galeria presents the new solo exhibition of Carlos Pazos (Barcelona, 1949), titled: *Y lo peor, sucedía siempre en los sueños*. The exhibition celebrates the 50th anniversary of the artist's classic project *Voy a hacer de mí una estrella*. To do so, he brings together various projects that play with the manipulation of the self-image and the ego as a work.

The opening, on Thursday, June 12, 2025, from 19:00, will feature the presentation of the new book by Carlos Pazos *Ego* (Meteorites books), presented by David G. Torres, and will be attended by the artist.

It's been 50 years of *Voy a hacer de mí una estrella*, the photographic series with which Carlos Pazos hypnotized us with an attractive image of himself. In it, a solid repertoire of gestures and attitudes allowed him to reconfigure his image to radiate the appeal of a star, of a popular icon. A process of seduction whose main target was, however, Pazos himself.

Such an operation - as is typical in almost all of the artist's career - carried on the surface a marked sense of humor, despite being at heart a dramatic gesture. With works like the one mentioned above, Pazos questioned any system of representation: the image can no longer evoke any reality and the ego is born of fiction. A characteristic that would become the hallmark of much of Pazos' artistic production, thus from 1975 onwards the artist began a series of works as an artist-actor that would develop especially during the following five years and up to the present day.

Precisely, Carlos Pazos now renews the approach rehearsed fifty years ago to manipulate once again the self-image and turn it into a work of art. In this case, a new photographic series entitled *Más cornadas da el arte* (2025): four new vertical portraits made in collaboration with the photographer Roberto Ruiz.

With it, Pazos gives continuity to that gesture of appropriating attitudes close to Andy Warhol, Joseph Beuys or Elvis himself. But this time the self conversion into a myth does not project a hope of stardom, but the opposite. The irony and the narcissistic game are still there, but in this case that self-attraction is complemented by an air of weariness rather than illusion.

Such contrast between the effervescence of the seventies and the tedium of our days gives life to part of the exhibition we present: *Y lo peor, sucedía siempre en los sueños*. It includes a special version of *Voy a hacer de mí una estrella* (1975), which brings together all the views of the series in a single photographic print. It is accompanied by the new project *Más cornadas da el arte* (2025). But this is not the end of the exhibition: in 2008, thirty-three years after the birth of the star, Carlos Pazos has already rehearsed the gaze on his own ego in a project that is also gathered here: *Robados*.

In this last work Carlos does not assume a sublimated personality. He shows himself as an individual who loses control over himself, over his image and over what he wants to transcend of himself. A work that represents that intimate zone that is exposed whether we want it to be or not. Or without ever knowing if the object of those stolen shots is aware or not that this zone is being invaded. In this way, *Robados* adds to the exhibition a detail that is crucial to understand the other projects: the need to discredit the opposition between a "natural" becoming of the facts and what we conceive as its opposite: the montage, the artifact or simulacrum.

In the exhibition, three more projects add to those described above and explore other avenues of the above. The work *De l'Ego* (2023), a work made with pieces of the iconic Danish toy brand, is shown next to its current continuation: *Abrillantando el Ego* (2025), made of metal. Finally, in the video *En busca del tiempo perdido 1: Scoubidou* (1976) Carlos Pazos himself is also the model on whom our gaze falls, a work dating from the same period in which the artist made *Voy a hacer de mí una estrella*, but which has remained unreleased until now. It is the artist himself who appears playing with a thread of *scoubidou* colors, in what we can perceive as a flirtation with a Peter Pan syndrome. A micro-resistance to the passage of time to which every film and pop icon is condemned.

The exhibition will open on **June 12 at 7 pm** at ADN Galeria (C/ de Mallorca, 205, L'Eixample, 08036 Barcelona), and will remain open to the public until August 23. The opening will start with the presentation of Carlos Pazos' new book, *Ego* (Meteorites Books, 2025), which brings together selected works by the artist from the last fifteen years. The volume includes texts by Martí Manen and David G. Torres, who will present the book together with the artist and editor Manel Valls.

CARLOS PAZOS (Barcelona, Spain, 1949)

Carlos Pazos is an emblematic figure for its uniqueness in the Spanish contemporary art history. A heterogeneous creator, his work hosts Neo-Dadaism, Arte Povera, Surrealism, the aesthetics of Marcel Duchamp's ready-made, the Robert Rauschenberg's combines and the institutional analysis of Marcel Broodthaers. However, despite the references and echoes of other practices, his work remains unclassifiable amid the normative character of art criticism. Although his work carries in the surface a marked sense of humor, it is also deeply dramatic. Pazos confirms the failure of modernity and questions any systems of representation: the image can no longer evoke any reality and the ego springs from fiction. The artist hides behind a variety of masks and, through the use of souvenirs and objects, turns the art of collecting into one of the main themes of his artistic practice. With kitsch aesthetic, he combines the poetics of the object with irony and a narcissistic mask.

